

ΤΟ ΛΕΝΑΡΟΝ ΤΗΣ ΚΑΜΦΟΡΑΣ.

(Laurus Camphora)

Τὸ δένδρον τῆς καμφορᾶς εἶναι ἐκ τῶν αἰθαιλῶν, ὠραῖον τὴν ὄψιν, ἀρκετὰ ὑψηλὸν καὶ λίαν χρήσιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον· εὐρίσκεται δὲ εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας. Ὁ καρπὸς τοῦ εἶναι κόκκος τις χρώματος ἐρυθροῦ ὡς τὸ κινάμωμον, ἀλλ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ δένδρου ἔχουν τὴν καμφορώδη ὁσμὴν καὶ παρέρχουσι τὴν ὕλην ταύτην δι' ἀποστάξεως.

Τὸ πλεῖστον τῆς καμφορᾶς, τὸ φερόμενον εἰς τὸ ἐμπόριον, ἔρχεται ἐκ τοῦ δένδρου τούτου· ὑπάρχει ὅμως καὶ ἄλλο εἶδος καμφορᾶς παραγόμενον ἀπὸ γιγάντειον τι δένδρον, φυόμενον ἐν τῇ Μαλακκῇ, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλην ἀξίαν καὶ τιμὴν παρὰ τοῖς Κινέζοις, οἵτινες πληρονοοῦσιν ἐνίοτε ἐκατόντάκις μεγαλειτέραν τιμὴν τῆς πληρονομένης διὰ τὴν κοινὴν καμφοράν.

Ἡ καμφορά εἶναι πολυειδῶς χρήσιμος εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὡς ἱατρικὸν, κοσμητικὸν καὶ πρὸς ἀποσόδησιν τῶν ἐντόμων, ἰδίως τῶν κορέων. Τούτου ἕνεκα τὰ ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ δένδρου τούτου κατασκευαζόμενα κιθάρια εἶναι ἀδιάφρωτα ἀπὸ σκώληκας καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς φυλαττόμενα μάλ्लινα καὶ μεταξωτὰ ὑφάσματα καὶ φορέματα προφυλάττονται ἀπὸ τοῦ σκόρου (σηθός).

Οὕτως ὁ Θεὸς ἐστόλισε τὴν γῆν μὲ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον πρὸς ὠφέλειαν, εὐχαρίστησιν καὶ ἀνάπausιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐνώπιόν των ἔχουσιν οἱ μικροὶ μού ἀναγνώσται τὴν εἰκόνα ἐνὸς τῶν μεγίστων εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

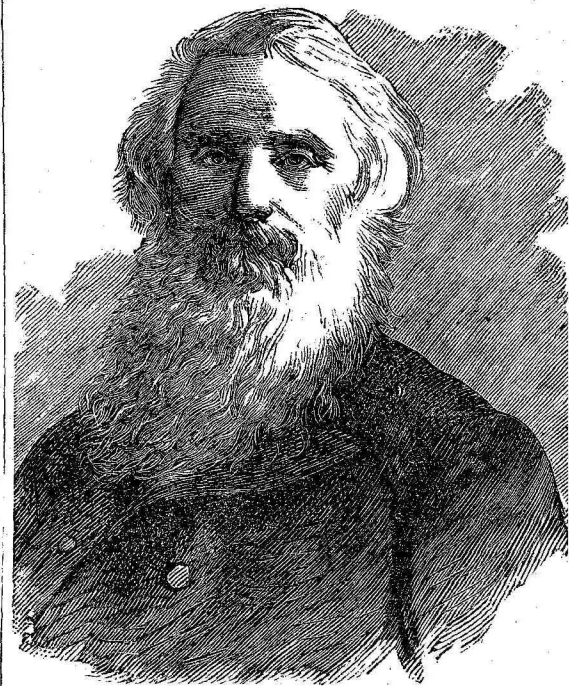
Ὅλοι σας βεβαίως ἔχετε ὄχι μόνον ἀκούσει περὶ τηλεγράφου, ἀλλὰ καὶ ἰδεῖ τὰς στήλας καὶ τὰ σύρματα, διὰ τῶν ὁποίων στέλλομεν ὁποιασδήποτε εἰδήσεις θέλομεν εἰς φίλους καὶ ἄλλους εὐρισκομένους μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς, τινὲς δὲ ἀπὸ σᾶς πιθανὸν νὰ ἐστείλατε καὶ τηλεγραφήματα καὶ νὰ ἐλάβετε ἀπάντησιν τηλεγραφικῶς ἀπ' αὐτούς.

Πόσον ταχέως μεταδίδεται ἡ εἰδήσις ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς γῆς εἰς τὸ ἄλλο! τρέχει τόσον ταχέως, ὅσον καὶ ὁ κεραυνός!

Περὶ τοῦ τηλεγράφου, τῶν θαυμασίων, καὶ τῆς μεγάλης καὶ ποικίλης χρησιμότητος αὐτοῦ θὰ σᾶς εἴπω ἄλλοτε. Ὁ σκοπός μου τώρα εἶναι νὰ σᾶς ἀναφέρω ὀλίγα περὶ τοῦ ἐφευρετοῦ αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον παριστᾷ ἡ προκειμένη εἰκὼν.

Ὁ Σαμουὴλ Μόρσης εἶναι υἱὸς ἱεροκλήρυκός τις ἐκ τῆς Νέας Ἀγγλίας, ἐν Ἀμερικῇ, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐσπούδασε καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν ζωγραφικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμε καλὰς προόδους. Αὐτὸς ἦτο καὶ ὁ ἱδρυτῆς τῆς Ἑθνικῆς Ἀκαδημίας τῶν σχεδιογραφη-

μάτων, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος πρόεδρος· ἀλλ' ἡ θεία πρόνοια εἶχεν ὀρίσει δι' αὐτὸν σπουδαιότερον καὶ ὠφελιμώτερον στάδιον, — τὴν τηλεγραφογραφίαν.

Σαμουὴλ Μόρσης.

Ἐπανερχόμενός ποτε ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀμερικὴν μετὰ τινων φίλων, καὶ τινος εἰπόντος, ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν κατῴρθωσαν νὰ διοχετεύσουσιν ἐν ἀκαρεῖ ἡλεκτρισμόν διὰ σύρματος οἰουδήποτε μήκους, ὁ Μόρσης εἶπε διὰ μῖας, «Δὲν βλέπω διατί νὰ μὴ δυνηθῶμεν νὰ μεταβιβάσωμεν διὰ σύρματος οἰανδήποτε εἰδήσιν, καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ σχεδιάζῃ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἡδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο· ὅταν δὲ τὸ πλοῖον ἐφθασεν εἰς Νέαν Ὑόρκην εἶχε σχεδιασμένα τὰ ἐργαλεῖα, διὰ τῶν ὁποίων τοῦτο ἡδύνατο νὰ κατορθωθῇ.»

Ἀλλ' ὅπως συνήθως συμβαίνει μὲ δίκας τὰς νέας ἀνακαλύψεις, οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤθελον νὰ πιστεῦσιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ· πολὺς δὲ καιρὸς ἀπέρασεν ἕως οὗ κατῴρθωσεν νὰ παῖσῃ τὴν Κυβέρνησιν νὰ τῷ χορηγήσῃ τὰ μέσα νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὴν ἐφευρέσιν αὐτοῦ.

Τέλος ὅμως τὸ κατῴρθωσεν τὸ 1843 καὶ οὕτως ἔστησε τὴν πρώτην τηλεγραφικὴν γραμμὴν μεταξὺ τῶν πόλεων Οὐασινγκτῶνος καὶ Βαλτιμόρης· τὸ δὲ πρῶτον τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον διεβιβάσθη ποτὲ διὰ σύρματος εἶχεν ὡς ἐξῆς: «Ἰδοὺ τί ἔπραξεν ὁ Θεός!»

Ὁ Σαμουὴλ Μόρσης εἶναι ἄνθρωπος εὐσεβὴς καὶ ἀναγνωρίζει τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ εἰς πᾶσαν ἐπιχείρησιν. Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν ποτὲ ἐδόθη πρὸς τιμὴν αὐ-

τοῦ γεῦμα ἐν Νέα Ὑόρκη τὸ 1869, εἰς τὸ τέλος τῆς προσλαλιᾶς αὐτοῦ εἶπε τοὺς ἐξῆς ἀξιωμανημονεύτους λόγους·

«Ὁὐχὶ εἰς ἡμᾶς, οὐχὶ εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τὸν Θεὸν ἔστω πᾶσα ἡ δόξα! Ὁὐχὶ τί ἄνθρωπος ἐπραξεν, ἀλλὰ τί ὁ Θεός.» Ὁ Μόρσης εἶναι εἰς τῶν ὀλίγων θνητῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ πατρίς των ἔστησεν ἀνδριάντας ἔτι ζῶντας.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

«Πρὸ ἑξ ἐτῶν, λέγει Ἀμερικανικὴ τις ἐφημερίς, κυρία τις Μάρθα Γουοῦδ καλουμένη, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, τῆς συζύγου αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο αὐτῶν τέκνων, ἀφίχθη εἰς τὴν πόλιν ταύτην (Κινκινάτην) ἐκ Μασσακουσέττης. Ἐδηλοποίησε δὲ, ὅτι ἔχρησσε πρὸ 25 περιόπου ἐτῶν, τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀπολεσθέντος εἰς τι ταξιδιον πρὸς θήρευσιν φαλινῶν. Ἡ οἰκογένεια ἐξηκολούθει διαγούσα ἐν ἡσυχίᾳ μέχρι προχθὲς, ὅτε περὶ τὴν πρωίαν λευκοτρίχως καὶ ὑπὸ τοῦ κόπου καταβεβλημένος τις γέρων ἐπορεύθη εἰς τὴν κατοικίαν τῆς χήρας, καὶ εὐρὼν τὸν υἱὸν αὐτῆς εἰς τὴν θύραν ἠρώτησεν, ἐὰν ἡ Κυρία Γουοῦδ ἦτον ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ αὐτήν. Ἀποκριθέντος τοῦ υἱοῦ καταφατικῶς, ὠδηγήθη ὁ γέρων εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου μετὰ μικρὸν εἰσῆλθε καὶ τὸ ζητούμενον πρόσωπον, παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Μετὰ τοὺς συνήθεις χαιρετισμούς, ἡ κυρία ἠρώτησε τὸν γέροντα ὁποῖός τις ἦτον ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ ἐκείνης. Ἀλλ' αὐτὸς ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς, «Δὲν μὲ γνωρίζεις, Μάρθα;» εἶπε. Μόλις δὲ εἶχε προσφέρει τὴν τελευταίαν λέξιν, καὶ ἡ δυστυχὴς γυνὴ ὡς ὑπὸ κεραυνοῦ βληθεῖσα εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πρὸ πολλοῦ ὡς ἀποθανόντος θρηνημένου συζύγου αὐτῆς ἔπεσε λυποθημημένη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ. Φαίνεται ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ αὐτῶν ὁ κ. Γουοῦδ εἰσῆλθεν εἰς ἀλιευτικὸν τι πλοῖον διευθυνόμενον πρὸς τὸν Εἰρηνικὸν ὠκεανὸν πρὸς θήρευσιν φαλινῶν. Τὸ πλοῖον ἐναυάγησεν, αὐτὸς δὲ μετ' ὀλίγων ἄλλων διεσώθη ἀποβιβασθεὶς ἐν τινὶ ἐρήμῳ νήσῳ τῆς Πολυνησίας, ἔνθα διὰ 30 ὅλα ἔτη τρομερὰ δεῖνα πείνης, ψύχους, καὶ κινδύνων ποικίλων ὑπέμεινε. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους πλοῖον παραπλέον παρέλαθεν αὐτὸν εἰς ἡμιθάρβαρον κατάστασιν ὄντα καὶ εἰς τὴν τῆς γεννήσεως καὶ ἀγάπης αὐτοῦ μετέφερε γῆν, ἔνθα εὗρε τὴν μὲν ὡραίαν αὐτοῦ σύζυγον γραίαν ἤδη, τὸν δὲ διετῆ υἱὸν ἄνδρα καὶ πατέρα οἰκογενείας. Ὅποιοι φόβοι καὶ ἐλπίδες πρέπει νὰ ἐτάραττον τὴν καρδίαν τοῦ γηραιοῦ ναύτου, ὅτε κατὰ πρῶτον μετὰ τοσαῦτα ἔτη ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος αὐτοῦ!»

Ἡ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ.

«Καθ' ὅσον ἐκάματε εἰς ἓνα τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, εἰς ἐμὲ ἐκάματε.» (Ματθ. κε'. 45.)

Ζευγαρωτὰ χαροῦμενα διαβαίνειν μὲ καμάρι, τέσσαρα ὡμορφα παιδιὰ σὺν τὴν αὐγῇ ἀφράτα,
 "Ἀχ! ἔλεγες πῶς εἶχανε ἀγγελικὴ τὴ χάρι,
 Κι' ὡμοιαζαν, ὡμοιαζαν κι' αὐτὰ, σὰ λούλουδα δροσάτα.
 "Ἐτοί παιδιὰ μου ὁμοιάζετε εἰς τὰ μικρὰ σας χρόνια,
 Πούνε περβόλι ἡ καρδιά, καὶ καλαθοῦν τ' ἀηδόνια.

Μὰ καί, ἐκεῖ ποῦ διάβαιναν τὴν ἀνθισμένη φύσι,
 Εἶδανε γέρο μὲ ραβδί νὰ σέρνεται στὸ χῶμα,
 Δὲν μπόραγε ὁ δύστυχος, τὸ πόδι νὰ πατήσῃ,
 Κ' ἐλεημοσύνη ἄκουγες ἀπ' τὸ νεκρὸ του στόμα.
 Ἐλεημοσύνη ἔλεγε, καὶ σβρόγταν ἡ φωνὴ του,
 Κ' ἐνόμιζες πῶς πέρνανε ἀγγέλοι τὴ ψυχὴ του.

Τ' ἄκουσε ἓνα ἀπ' τὰ παιδιὰ, τοῦ γέρου τὸ φαρμάκι,
 Κι' ἄπλωσε τὰ ὀλόλευκα, χιονάτα δακτύλα του,
 Μὲς τὸ μικρὸ τ' ὀλόχρυσο καὶ κρεμαστὸ πουργάκι,
 Καὶ μιὰ πεντάρα πέταξε ἀπὸ τὰ χρήματά του.
 Ἐσκυψ' ὁ γέρος τὸ θολὸ καὶ δακρυσμένο μάτι,
 Καὶ τὴν ἐσῆκωσ' ἄλλαλα ἀπὸ τὸ μονοπάτι.

Τὸ βλέπ' ἐν' ἄλλο ἀπ' τὰ παιδιὰ μιὰ κόρη ὡμορφοῦλα,
 Ποῦ πέταξε 'περήφανα 'στὸ γέρο ἐλεημοσύνη,
 Τοῦ ρίχνει μι' ἄγρια ματιὰ ἡ λυγρὴ πεδοῦλα,
 Κ' εἶπε—«καμμιὰ δὲν ἔκανες 'στὸν Πάσστη καλωσύνη,
 «Δὲν θέλει τέτοια ὁ Θεὸς μεγάλη 'περηφάνια,
 Νὰ ἔχουνε οἱ πλούσιοι, 'στοὺς γέρους, 'στὴν ὀρφάνια.»

Παιδιὰ μου, μὴ τοὺς γέροντας ἄχ! μὴ περιφρονεῖτε,
 Κ' ἐκεῖνος ἦταν σὺν κ' ἐσᾶς στὴ δροσερῇ του νεότητι,
 Καὶ ὅπως σέρνεται αὐτός, καὶ σεῖς θὲ νὰ συρθῆτε,
 Θὰ φύγῃ τὸ χαμόγελο, ἡ ὡμορφιὰ ἡ πρώτη.
 Βορρεῖας, βορρεῖας φυσσομανᾷ καὶ εἰς τὸ φύσημά του,
 Σέρνει τοῦ γειοῦ τὴν ὡμορφιὰ, τοῦ πλούσιου τὰ νειρά του.

Ἐλεημοσύνη, ναί, ὦ! μὴ τὸ ζήτοῦλα γελάτε,
 Ποιὸς ξέρ' ἂν εἶχε καὶ αὐτὸς 'στὰ νειάτα μεγαλεῖα,
 "Ἄν εἶχ' αὐτὰ τὰ χρήματα ὅπου κ' ἐσεῖς σκορπᾶτε,
 Καὶ τῶρα δὲν τ' ἀπέμεινε, ἄχ! μῆτε ἡ φίλια.
 Ἐλεημοσύνη ἀδερφιά μου, παιδιὰ μου ἐλεημοσύνη,
 Τὰ πλούτη εἶναι μάταια, χαρὰ σ' αὐτὸν ποῦ δίνει.

Ἀθῆναι 30 Φεβρουαρίου 1879.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΓΓΛΕΣΗΣ.

— Νέος ἄσωτος καὶ ἄπιστος ἰδὼν ποτε γηραλέον ἐρμηίτην περιπατοῦντα ἐξυπόλυτον, «Πάτερ, — εἶπε περιπαικτικῶς, — τῷ ὄντι ἡ κατάστασίς σου εἶναι αξιοθρήνητος, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλος κόσμος! «Ἀληθῶς, τέκνον μου, — ἀπεκρίθη ὁ γέρων, — ἀλλ' ὅποια ἀρά γε θὰ ἦναι ἡ ἰδική σου, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτος!»